

Návštěvník londýnského Velehradu

Patřím mezi občasné návštěvníky londýnského Velehradu, který čas od času zavítá z vlasti mezi své krajany. Je nutné dodat, že moje návštěvy byly možné až od dob svobodného Československa, tady mezi krajany ještě nedošlo k rozdělení federace, ani roku 2010.

Moje minulá návštěva byla ku příležitosti 80.narozenin otce Langa, potom následovalo několik náročných let v mém osobním životě. A tak až v letošním roce jsem našel čas, ale to už jsem otce Langa mohl navštívit pouze na hřbitově v Mordenu.

Na londýnském Velehradu jsem se letošního roku ubytoval poprvé, v minulých letech jsem byl vždy ubytovaný mimo. Na Velehrad mi utkvěly vzpomínky z minulosti...i na budoucnost?

Hlas duchovního otce se rozléhal až do nejvyššího patra: „Jdeme na mši svatou!“. To zpravidla kráčel po schodech ke kapli. Bylo to třikrát týdně v 18.50, čtyři dny v týdnu v 17.20, vždy 10 minut před zahájením pobožnosti. Kaple byla vždy téměř plná.

Po mši svaté u čaje ve společenské místnosti se vzpomínalo, starousedlíci připomínali krajanské aktivity i potřeby a turisté dostávali potřebné informace všeho druhu.

To byl duchovní obrovských spirituálních, pastoračních i lidských kvalit. Cítil jsem obrovský význam těchto setkání pro všechny zúčastněné. České křesťanství žije! Česká katolická komunita se realizuje sounáležitostí, přátelstvím a pomocí bližnímu. Je tady realitou.

To byl duchovní otec Lang, blahé paměti.

Ted, v červnu 2010 však Velehrad vypadá úplně jinak.

Starousedlíci již v domě nejsou, dům se změnil na ubytovnu, ale s bezporuchovými ubytovacími procedurami díky Ditě, Danielovi, Mirce a Milošovi na jedničku.

Setkávání krajanů se díky pečlivé starostlivosti a díky organizačním vlohám Ludmily Stane (sekretářky Správní rady), Správní radě a ostatním členům Velehradského Výboru realizují. Měl jsem to štěstí zúčastnit se jedné z nich, vzpomínkové akce na otce Langa. Děkuji Bohu, za tuto příležitost. Hojnost počtu a otevřenost účastníků mě uklidnily v obavě nad zánikem československé komunity v Londýně. Tedy národní komunity existují, slovenská se navíc shromažďuje kolem Slovenského centra.

Přesto jisté obavy existují. Uvolněné místo duchovního pastýře České katolické komunity skýtá různé, ne vždy příznivé možnosti. Jedna z nich je změna na pouhou Českou komunitu. Avšak duch krajanů a jejich aktivity nasvědčují požadavku na zachování i religiózní příslušnosti.

Onoho vzpomínkového dne i mezi mladými migračními krajany zazněla vzpomínka či dohoda na setkání v příštím týdnu na omši svatej u London Bridge a naděje, že bude na Velehradě také letos Svatováclavská slavnost se mší svatou.

Stále existuje de facto Česká katolická komunita. Je v lidských záměrech implantovaných z vnějšku změnit komunitu s desetimilionovou populací ve vlasti na komunitu pouze v národní? Mají se v demokratickém politickém systému zrealizovat dávné nedemokratické sny o atheistickém národu?

Věřím, že tomu tak nebude. Ustanovením stálého českého duchovního by se Česká katolická komunita stala živou, přestože otec Lang nastavil laťku příliš vysoko. Pamětníci již pomalu odcházejí, avšak není dobré podceňovat národní paměť!

Všechny účastníky zdraví lyko@volny.cz